

en betaling for den risiko, selskabet løber ved at gennemføre en given investering.

Det er vurderingen i det notat, regeringen har lavet: »Rentabilitetsanalyser af olie- og gasaktiviteterne i den danske del af Nordsøen«, jf. B 7 – bilag 2, at dansk industri i almindelighed får en risikopræmie på 5 pct. Præmien svinger mellem forskellige brancher, og en analyse af en række virksomheder inden for oliebranchen tyder på en risikopræmie på 60 pct. af den gennemsnitlige, svarende til en risikopræmie på 3 pct. Oliebranchen er altså ikke så risikabel som andre brancher.

Økonomiministeren skrev i sin redegørelse til Folketinget vedrørende Nordsøen side 5: »I dag har man langt højere kendskab til ressourcerne i den danske del af Nordsøen, end da eneretsbevillingen blev tildelt i 1962, hvilket taler for en lavere risikopræmie til de involverede selskaber i fremtiden.« Det er helt korrekt, men den indgåede aftale indbærer blot det modsatte: Risikopræmien vil stige.

I økonomi- og erhvervsministerens B 7 – svar på spørgsmål 90 står, at »oliebranchen for perioden 1962-2003 i gennemsnit (har) haft et krav til risikopræmien svarende til ca. 3 pct. DUC's historiske risikopræmie har i perioden ligget på ca. 5 pct. og således ca. 2 procentpoint over det gennemsnitlige krav til risikopræmien i oliebranchen.«

DUC's risikopræmie har frem til i dag været næsten den dobbelte af oliebranchens gennemsnit. Og da risikoen i dag er betydelig mindre end i 1962 og årene efter, bør den accepterede risikopræmie, som ministeren selv er inde på, forventes at falde. Men regeringens aftale med A.P. Møller – Mærsk medfører, at risikopræmien stiger, nemlig til ca. 7 pct. for perioden 2004-2042, jf. L 62 – svar på spm. 32.

Fra allerede at ligge langt over den gennemsnitlige risikopræmie i olieindustrien viser regeringens egne beregninger af konsekvenserne af den indgåede aftale, at risikopræmien vil stige fra 5 til 7 pct. – stik imod det, regeringen har sagt den vil tilstræbe.

Denne åbenlyse modsætning er ministeren netop blevet opmærksom på. Derfor er der nu udsendt et manipuleret regnestykke. I stedet for at se på hele den foregående periode (1962-2003) vil økonomi- og erhvervsministeren nu

bruge perioden 1983-2003 som sammenligningsgrundlag, jf. B 7 – svar på spm. 106. Uden i øvrigt at fremlægge forudsætningerne for denne beregning sættes risikopræmien til ca. 8 pct. – hvorefter det ønskede fald kan konstateres.

Dette er ikke mindre end en manipulation. Regeringen vil altså ikke medtage den periode, hvor der virkelig var en risiko, i bedømmelsen af størrelsen af en rimelig risikopræmie. Men – for at være lidt ironisk – det svarer til, at man nu accepterer en endnu højere risikopræmie for perioden frem til 2042, hvor den største risiko er, at der kommer mere olie end forudset.

På samme måde manipuleres der med skøn over den gennemsnitlige forrentning for perioden 2004-2042. Udgangspunktet for disse beregninger er den såkaldte terminalværdi eller den aktivmasse, DUC har bogført ultimo 2003. Jo større terminalværdi, jo lavere bliver forrentningen målt i procent. Og selv om DUC's aktivmasse forventes bogført til 30 mia. kr. med udgangen af 2003, siger regeringen, at aktivmassen er det dobbelte af det bogførte. Denne fordobling har den effekt, at beregningerne af det årlige afkast for DUC i årene 2004-2042 kommer ned på et niveau, som regeringen mener at kunne forsvare: et afkast på 9-10 pct. ud over inflationen. Hvis regeringen havde holdt sig til det, DUC selv bogfører aktivmassen til, var resultatet blevet en gennemsnitlig årlig forrentning (efter inflation og skat) på ca. 28 pct., jf. B 7 – svar på spm. 96.

Regeringens underkendelse af DUC's regnskab, når det gælder den bogførte værdi af aktiverne, bygger desuden på en fejlagtig antagelse: »Hertil kommer, at værdien af aktiverne naturligvis må ses i forhold til, hvilken forventet fremtidig indtjening de kan generere«, jf. »Samfundsøkonomien i aftalen«, jf. B 7 – bilag 130 side 15. Det betyder, at jo mere indtjeningen stiger, jo højere skal man værdisætte investeringen i startåret, hvorefter den beregnede forrentning bliver lavere. Det er naturligvis noget sludder at lave en forudsætning, hvorefter en stigende indtjening giver en faldende forrentning. Har man ikke et bedre tal, må man holde sig til den bogførte værdi i det regnskab, der i henhold til loven skal være retvisende. Men gør man det, får regeringen et resultat, den ikke kan lide. Derfor de mange krumspring.